

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַרְךָ י"ד - חֲלָק כ"ח

קוֹנְטֵרְס 418

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קבו

ב. יש הרוצים לאחר את זמן חבור ספר הזהר, מפני שלדעתם חלקים מספר הזהר מתבררם היו מאחרים יותר מזמן רשב"י.

ג. אמנם כבר כתב על זה הרב הקדוש רבי ירוחם ליינער, האדמו"ר מראדזין זצ"ל, וזה לשונו:

מאחר שהטענות כבר נשמעו, ולא חשו להן, אנו מחזיקים שמצאו טעם נכון שלא לחוש להן.

(הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זצ"ל)

ד. וממשיך שם:

שְׁלוּמֵי אַמוּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְּאֲמִינִים בְּה' וּבְתוֹרָתוֹ, וְקִבְּלוּ אֶת הַתּוֹרָה הַכְּתוּבָה בְּיַד מֹשֶׁה וְאֶת הַתּוֹרָה הַמְּסוּרָה עַל פֶּה בְּיַד מֹשֶׁה, קִבְּלוּ אֶת תּוֹרַת הַקִּבְּלָה וְהַסּוּד מֵאֵת הַתַּנָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי.

ומרן האר"י ז"ל הקדוש יסד כל יסודי הקבלה שלו על ספר הזהר וכתב פרושים עליו. וגאון עזנו, קדוש ישראל ופארו, מורנו ורבינו רבי ישראל בעל שם טוב זלה"ה, אביהם של חסידים, שהאיר לעולם בתורת שיערי החכמה והתבונה והדעת, בנה יסודי החסידות על ספר הזהר הקדוש וספרי האר"י ז"ל. והוא ותלמידיו הקדושים אחריו למדו את צנועים חכמה בבאור דברי הזהר הקדוש.

וּרְבִינוּ הַגַּר"א ז"ל אֲשֶׁר הִנֵּה כְּאֶחָד מִן הַרְאֲשׁוּנִים ... וְכַל כֵּן לֹא אֵנִיס לִיָּה ... כְּתַב פְּרוּשִׁים עַל הַזֵּהר הַקְּדוּשׁ וְהַאֲדָרָא רַבָּה קַדִּישָׁא וְהַסְפָּרָא דְצִנְיַעוּתָא וְהַתְקוּנָי זֵהר, וּבְבִאּוּרִים עַל הַשְּׁלַחַן עֲרוּךְ מֵבִיא מְקוּרוֹת מִדְּבָרֵי הַזֵּהר ... וְכַל תְּמִימֵי דְרַךְ הוֹלְכִים בְּתוֹרַת הַזֵּהר וּמְאֲמִינִים בּוֹ.

(הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זצ"ל)

ה. רבים מיחסים את עריכתו של ספר הזהר לדורות שלאחר רשב"י, בימי האמוראים. על נוכחותם של אמוראים בספר הזהר כותב הר"י נחום מטשרנוביל, וזה לשונו:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

מי שזוכה להשיג אור הגנוז שבתורה, שעל ידי זה מביט מסוף העולם ועד סופו, אז אין חלוק אצלו במה שהוא עתה בהנה מיד, ובין מה שיהיה לדורות. **ולכן אמר רשב"י בזהר מה שאמר [האמורא] רבה בר בר חנה, שהיה אחר כמה דורות, וכן אמרו רבותינו ז"ל על משה רבינו עליו השלום, שראה את רבי עקיבא יושב ודורש, אף על פי שהיה אחר דורות הרבה, וכל זה מחמת שעל ידי תורתם באו לאור הגנוז, ושם אין חלוק בין מיד ולדורות.**

(מאור עינים פְּרַשְׁת צו)

ו. יש הרואים את התקופה שבה נערך הזהר בצורתו כפי שהוא לפנינו - **כתקופת הגאונים**, מאות שנים לאחר פטירת רשב"י.

(הרב אברהם גלאנטי ב"אור החמה" לזהר פְּרַשְׁת וישלח דף קנ"ט ע"א)

(ב) סדר גלוי ספר הזהר הקדוש

א. בספר יוחסין לרבי אברהם זכותא נדפס קטע מכתב יד של רבי יצחק דמן עכו (מקבל ידוע ותלמידו של הרמב"ן), המגלה לנו כמה עבודות חשובות ביותר בקשר להתגלות ופרסום ספר הזהר.

כאשר נכבשה עכו בידי המסלמים (בשנת ה' אלפים נ"א), יצא רבי יצחק דמן עכו לספר, "לחקור כיצד נמצא בזמנו ספר הזהר אשר עשה רבי שמעון ורבי אלעזר בנו במערה". וזה לשונו:

ב. ומפני שראיתי כי דבריו מפלאים, ישאבו ממקור העליון, המענין המשפיע בלתי מקבל, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, רדפתי אחריו **ואשאלה את התלמידים הנמצאים בידם דברים גדולים ממנו, מאין בא להם סודות מפלאים מקבילים מפה אל פה, אשר לא נתנו לכתב, ונמצאו שם מבארים לכל קורא ספר, ולא מצאתי תשובותיהם על שאלתי זאת מקונות, זה אומר בכה וזה אומר בכה...**

שמעתי אומרים לי על שאלתי, כי **הרב הנאמן הרמב"ן ז"ל שלח אותו מארץ ישראל לקטלוניא לבנו, והביאו הרוח לארץ ארגון ... ונפל**

וּקְשָׁרִים אֲחֵרִים וְדָפִים אֲחֵרִים
הַרְשָׁעִים שֶׁהֵטוּ אֶת דְּרָכָם מִקִּדְּם
לְכֹן, וְדָפִים אֲחֵרִים, וְכָל אוֹתָם
שֶׁרָשָׁם נִרְאָה בָּהֶם לְהִיּוֹת מִכְרִים.
מִשׁוּם שֶׁכָּל אֱלוֹ שִׂרְאוּיִים
לְהַעֲשֶׂה, מִלְּאֵף אֶחָד שְׁלִיחַ קְדוֹשׁ,
שֶׁמִּצַּד הַגְּבוּרָה, יוֹרֵד וְרוֹשֵׁם בָּהֶם
רָשָׁם, וְאוֹתוֹ הַרְשָׁם מִכֹּר לְמַעַלָּה
לְכָל אוֹתָם בְּעֵלֵי הַדִּין. וּכְשֵׁאוֹתוֹ
רָשָׁם מִכֹּר לָהֶם - מִי שִׂרְאוּי
לְחֵלָאִים, מְלָקִים אוֹתוֹ בְּחֵלָאִים.
מִי שִׂרְאוּי לְמַכְאוּבִים וְלִשְׂאֵר
הַעֲנָשִׁים, הַכֹּל רוֹאִים בְּאוֹתוֹ
הַרְשָׁם.

וּמִשׁוּם כִּף כָּל אוֹתָם הַקְּשָׁרִים
עוֹמְדִים לְאַחֹר, וּבּוֹעֲטִים בְּאוֹתָם
שְׁבוֹעֲטִים בְּרַבּוּנָם וּבְכָל אוֹתָם
הַרְאוּיִים לְבַעֵט בָּהֶם, פֶּרֶט
לְצַדִּיקִים וְחַסִּידִים וְשִׁישׁ לָהֶם
זְכוּת אֲבוֹת שְׁרוּדְפִים אֲחֵרִים
חֵלָאִים, שְׂאֵלָה אֵין שׁוֹלְטִים בָּהֶם
וְלֹא בָאִים לָהֶם חֵלָאִים מִהַצַּד
הַזֶּה.

וְאִם תֹּאמֶר, מֵאִיָּה מְקוּם בָּאִים
לָהֶם חֵלָאִים? בֵּא וְרֵא, כְּתוּב
(ישעיה נג) וְה' חִפֵּץ דְּכָאוּ הַחֲלִי. וְה'
חִפֵּץ דְּכָאוּ, רוֹצֵה לְהַכּוֹת אוֹתוֹ
וְלַתֵּת לוֹ חֵלָאִים כְּדֵי לְזַכּוֹתָם
לְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא מִצַּד הָאֲחֵר,
וְאֵלָה נִקְרָאִים יְסוּרִים שֶׁל אֲהַבָּה,
וְהַכֹּל בְּמִשְׁקַל אֶחָד שֶׁל הַקִּדְּשׁ
עוֹלָה.

הַדְּרָגָה הַשְּׁשִׁית, זוֹ נִקְרָאת עֲרֵלָה.
וְזוֹ וְכָל אוֹתָם הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת
לְמִטָּה, פְּלֵן נִקְרָאוֹת עֲרֵלָה, כִּי
יִזְנָקוֹת מִהַצַּד הַזֶּה. וְהָהוּא סוּד
שֶׁל נַח"שׁ בְּרַח (ישעיה כו), וְהָהוּא מִיִּנְק
אֶת אוֹתוֹ נַח"שׁ עֲקֵלְתוֹ"ן (סו). וְכָל
הַדְּרָגוֹת הָאֲחֵרוֹת שְׁנַאֲחֻזוֹת בְּצַד
הַזֶּה נִקְרָאוֹת בְּסוּר שֶׁל עֲרֵלָה,
וְהַכֹּל בְּסוּד אֶחָד הוֹלְכִים.

וְכֵא רֵא, עַל זֶה כָּל אוֹתָם
הָאֵילָנוֹת שְׁנֻנְטְעוּ בְּאַרְץ טְרָם
הַשְּׁרִישׁוֹ, שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם רוּחַ שֶׁל

וּקְשָׁרִין אֲחֵרִין, וְדָפִי בְּתַר חִיבֵיא דְסָטֵי
אֲרַחֲיִיהוּ מִקְדָּמַת דְּנָא, וְרָדְפִי
אֲבַתְרִיִּיהוּ, וְכָל אֵינּוֹן דְּרָשִׁימוּ אֲתַחְזִי בְּהוּ
לְאַשְׁתְּמוּדְעָא. בְּגִין דְּכָל אֵינּוֹן דְּאֲתַחְזוּן
לְאַתְעֲנָשָׂא, חַד מְלֵאכָא, שְׁלִיחָא קְדִישָׂא, דִּי
מִסְטָרָא דְגְבוּרָה, נַחִית וְרָשִׁים בְּהוּ רְשִׁימָא,
וְהֵהוּא רְשִׁימָא אֲשֶׁתְּמוּדְעָא לְעֵילָא, לְגַבִּי כָל
אֵינּוֹן מְאֲרִיהוֹן דְּדִינָא. וְכֵד הֵהוּא רְשִׁימָא
אֲשֶׁתְּמוּדְעָ לְגַבִּיִּיהוּ, מָאן דְּאֲתַחְזִי לְמַרְעִין,
אֲלֵקִי לִיָּה בְּמַרְעִין. מָאן דְּאֲתַחְזִי לְמַכְאוּבִין,
וְלִשְׂאֵר עוֹנְשִׁין, כְּלָא חֲמָאן בְּהֵהוּא רְשִׁימוּ.

וּבְגִין דָּא, אֵינּוֹן קְשָׁרִין כְּלֵהוּ קְיִימוּ לְאַחֲרָא,
וּבַעֲטִי בְּאֵינּוֹן דְּבַעֲטִי בְּמְאֲרִיהוֹן, וּבְכָל
אֵינּוֹן דְּאֲתַחְזוּן לְבַעֲטָא בְּהוּ. בַּר צַדִּיקִי וְחַסִּידִי
וְאִית לֹוֹן זָכוּ דְאַבְהֵן, דְּמַרְעִין וְרָדְפִין
אֲבַתְרִיִּיהוּ, דְּאֵלִין לָא שְׁלִטִי בְּהוּ, וְלֹא אֲתִי לֹוֹן
מַרְעִין מִסְטָרָא דָּא.

וְאִי תִימָא, מָאן אֲתַר אֲתִי לֹוֹן מַרְעִין. תָּא חֲזִי
כְּתִיב, (ישעיה נג) וַיְיָ חִפֵּץ דְּכָאוּ הַחֲלִי. וַיְיָ
חִפֵּץ, דְּכָאוּ, אֲתַרְעִי לְמַחֲאָה לִיָּה, וְלְמִיָּהב
לִיָּה מַרְעִין, בְּגִין לְזַפְּאָה לֹוֹן לְעֵלְמָא דְּאֲתִי,
וְלֹא מִסְטָרָא אֲחֵרָא, וְאֵלִין אֲקֵרוּן יְסוּרִין
דְּאַהַבָּה, וְכֵלָא בְּחַד מַתְקֵלָא דְּקוּדְשָׁא סְלֵקָא.
דְּרַגָּא שְׁתִּיתָאָה. הַאי אֲקֵרִי עֲרֵלָה. וְדָא, וְכָל
אֵינּוֹן דְּרַגִּין תַּתְּאִין, לְתַתָּא, כְּלֵהוּ
אֲקֵרוּן עֲרֵלָה, בְּגִין דְּנִנְקִי מִסְטָרָא דָּא. וְהַאי
אִיָּהוּ גוֹ רִזָּא דְנַח"שׁ בְּרַח. וְהַאי יְנִיק, לְהֵהוּא
נַח"שׁ עֲקֵלְתוֹ"ן. וְכֵלָהוּ דְרַגִּין אֲחֵרִין,
דְּאֲתַאחְדוּן בְּהַאי סְטָרָא, אֲקֵרוּן גּוּיְהֵרְקִי
דְּעֲרֵלָה. וְכֵלָא בְּרִזָּא חֲדָא קָא אֲזֵלִי.

וְהָא חֲזִי, עַל דָּא, כָּל אֵינּוֹן אֵילָנִין דְּאֲתַנְטְעוּ
בְּאַרְעָא, עַד לָא אֲשֶׁתְּרָשׁוּ, שְׂרִיא עֲלֵיִיָּהוּ
רוּחָא מִסְטָרָא דְּהַאי עֲרֵלָה, וְעַל דָּא כְּתִיב,

הַעֲרָלָה הַזֶּה, וְעַל זֶה כְּתוּב, (ויקרא יט) וְעֲרַלְתֶּם עֲרַלְתּוֹ אֶת פְּרִי שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל. מִשּׁוֹם שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, חִבְּבוּתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תְּמִיד אֵלָיו, וְהִרְחִיק מִכָּל הַדְּרָכִים הָרְעוּת וְצַדִּיקִים הָרְעִים וְהַטְּמָאִים לְהַדְּבִק בְּצַד הַקְדוּשָׁה. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֶׁרֵיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא.

הַיְבֻלוֹת מַסְטָרָא דְקַדוּשָׁה אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי שְׁנִינוּ בְּאוֹתָם הַהִיכָלוֹת, שֶׁהֵם עוֹמְדִים לְסִדְרָא אֶת סִדּוּר שְׁבַחֵי שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בֵּין סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּדָבָר, בֵּין סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּרִצּוֹן. מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּדָבָר, וְיֵשׁ סִדּוּר הָעוֹמֵד בְּרִצּוֹן וְכֹנֵן הַלֵּב, לְדַעַת וְלִהְיוֹת סֹפֵר לְהַסְתַּפֵּל לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד אֵין סוּף, שֶׁשֵּׁם נִתְקַעֵים כָּל הַרְצוּנוֹת וְהַמְחַשְׁבוֹת וְלֹא עוֹמְדִים בְּדָבָר כָּלָל. אֲלֵא כִּמוֹ שֶׁהוּא נִסְתָּר, כִּף כָּל דְּבָרָיו בְּסִתְרָא.

בֵּא וְרֵא, זֶה שְׁאִמְרָנוּ בְּכָל אוֹתָם הַהִיכָלוֹת (תְּלוּיִים), כָּל אוֹתָם הַסִּדּוּרִים הֵם בְּכָל אֶחָד, כְּדִי לְהַכִּיל תַּחְתּוֹנִים בְּעֵלְיוֹנִים. אַבְרָם בֵּא וְרֵא, כִּשְׁסִדְרָא מִשָּׁה תַּפְלְתּוֹ בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל, הוּא הָאָרִיף בְּתַפְלָה הַזֶּה, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא תַּפְלָה שְׁעוֹמְדָת לְמַעְלָה. וְכִשְׁסִדְרָא תַּפְלְתּוֹ בְּקִצְרָה עַל אַחוֹתוֹ, הוּא לֹא הָאָרִיף בֵּיה, מִשּׁוֹם שְׁעוֹמְדָת לְמַטָּה, שְׁכַתּוּב (בַּמְדַּבֵּר יב) אֵל גַּא רְפֵא גַא לֵה. וְלֹא הָאָרִיף יוֹתֵר, כִּי הוּא בְּעַל הַבֵּית וְצִוָּה אֶת בֵּיתוֹ כְּרֵאוּי, וּמִשּׁוֹם כִּף לֹא הָאָרִיף יוֹתֵר בְּבִקְשָׁתוֹ. (ועל זה בלשם) וְכָל הַסִּדּוּרִים לְהַשְׁרוֹת שְׁכִינָה בְּעוֹלָם, כִּמוֹ שְׁבִאָרְנוּ בְּכָל אוֹתָם (שֵׁאֵר) הַיְבֻלוֹת שְׁאִמְרָנוּ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן קָם וְאָמַר, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ אֲדָם הָרֵאשׁוֹן, נִבְחַר מִכָּל

(ויקרא יט) וְעֲרַלְתֶּם עֲרַלְתּוֹ אֶת פְּרִי שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל. בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חִבְּבוּתָא דִּישְׂרָאֵל תְּדִיר לְגַבִּיהַ, וְרַחֵיק לוֹן, מִכָּל אוֹרְחֵין בִּישׁוּן, וְסִטְרִין בִּישׁוּן וּמַסְאָבִין, לְאַתְדַּבְּקָא בְּסִטְרָא דְקַדוּשָׁה. זַפְאִין אֵינּוֹן בְּהַאי עֲלָמָא וְזַפְאִין אֵינּוֹן בְּעֲלָמָא דְאַתִּי.

הַיְבֻלוֹת מַסְטָרָא דְקַדוּשָׁה

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא תְּנִינָן בְּאֵינּוֹן הַיְכָלִין, דְּאֵינּוֹן קַיִימִין, לְסִדְרָא סִדּוּרָא דְשִׁבְחָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בֵּין סִדּוּרָא דְקַיִימָא בְּמַלְהַ בֵּין סִדּוּרָא דְקַיִימָא בְּרַעוּתָא. בְּגִין דְּאֵית סִדּוּרָא דְקַיִימָא בְּמַלְהַ, וְאֵית סִדּוּרָא דְקַיִימָא בְּרַעוּתָא וְכֹוּנָה דְלָבָא, לְמַנְדַּע וּלְאַסְתַּפְּלָא, בְּגִין לְאַסְתַּפְּלָא לְעֵילָא לְעֵילָא עַד אֵין סוּף, דְתַמְזֵן תְּקִיעוֹ דְכָל רַעוּתֵין וּמַחְשְׁבֵין, וְלֹא קַיִימִין בְּמַלְהַ כָּלָל, אֲלֵא כִּמָּה דְאֵיהוּ סְתִימִים, הַכִּי כָל מְלוּי בְּסִתִּימוֹ.

הָא חֲזִי הַאי דְאִמְרָן בְּאֵינּוֹן הַיְכָלִין פְּלַהוּ (נ"א תְּלוּיִין), כָּל אֵינּוֹן סִדּוּרֵין אֵינּוֹן כְּלָלָא חֲדָא, בְּגִין לְאַתְפַּלְלָא תַתְּאֵי בְּעֵלְאֵי.

אַבְרָם תַּא חֲזִי, מִשָּׁה כַּד סִדְרָא צְלוּתִיהַ בְּגִינִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, אָרִיף בְּהַאי צְלוּתָא, בְּגִין דְּאֵיהִי צְלוּתָא דְקַיִימָא לְעֵילָא. וְכַד סִדְרָא צְלוּתִיהַ בְּקִצְרָה דְאַחְתִּיהַ, לֹא אָרִיף בֵּיה, בְּגִין דְּקַיִימָא לְתַתְּאֵי. דְכַתִּיב, (בַּמְדַּבֵּר יב) אֵל גַּא רְפֵא נָא לֵה, וְלֹא אָרִיף יוֹתֵר, בְּגִין דְּאֵיהוּ מְאִרֵי דְבֵיתָא, וּפְקִיד בֵּיתִיהַ בְּדַקָּא חֲזִי, (דף רמ"ח ע"א) וּבְגִין כִּף לֹא אָרִיף יוֹתֵר בְּבַעוּתִיהַ. (נ"א ועל דא בולתו) וְכַלְהוּ סִדּוּרֵין, לְאַשְׁרָאָה שְׁכִינָתָא בְּעֲלָמָא, כְּמָה דְאוּקִימָנָא בְּכָל אֵינּוֹן (שֵׁאֵר) הַיְכָלִין דְקַאֲמְרָן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן קָם וְאָמַר, זַפְאֵה חוּלְקָא דִילְךָ אֲדָם קְדַמָּאָה, בְּרִירָא דְכָל נַבְרָאִין, דְקַיִימִין בְּעֲלָמָא, דְרַבִּי לָךְ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא

הנבָרָאִים שְׁעוּמְדִים בְּעוֹלָם, שֶׁהַגְּדִיל אוֹתָךְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַכֹּל וְהַכְּנִיֵּס אוֹתָךְ לְגַן עֵדֶן, וְתִקַּן לָךְ שִׁבְעַת חֲפוֹת שָׁם לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּעֵנֶיךָ שֶׁל הַנְּעִם הָעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים כז) לַחֲזוֹת בְּנֵעִם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ. לַחֲזוֹת בְּנֵעִם ה' - לְמַעַלָּה, וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ - לְמַטָּה. לַחֲזוֹת בְּנֵעִם ה', בְּאוֹתָם שִׁבְעַת הַרְקִיעִים לְמַעַלָּה, וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, בְּאוֹתָם שִׁבְעַת הַרְקִיעִים שֶׁלְמַטָּה, וְאַלֶּה עוֹמְדִים אֵלֶּה פְּנֵדָה אֵלֶּה.

וּבְכֹתֵם עֲמֻדָתְךָ בְּגֵן עֵדֶן, אוֹתָן שִׁבְעַת הַחֲפוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עוֹמְדוֹת עֲלֶיךָ לְמַעַלָּה לְהַתְּעַטֵּר בָּהֶן, וְאוֹתָן שִׁבְעַת הַחֲתוּנוֹת עֲמֻדָתְךָ לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בָּהֶן, וּבְכַלְלֵן הַשְּׁלִים אוֹתָךְ אֲדוּנָךְ לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּכֹל.

עַד שֶׁנִּדְחוּ וּבְגִלְיָךְ אַחַר עֲצַת אוֹתוֹ, נִחַשׁ הָרַע, וּגְרַשְׁתָּ מִגֵּן עֵדֶן, וּגְרַמְתָּ לָךְ מָוֶת וּלְכָל הָעוֹלָם, מִשּׁוֹם שֶׁעֲזַבְתָּ אֶת הַעֲדוּנִים הַלְלוֹ שֶׁלְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְנִמְשַׁכְתָּ אַחַר אוֹתָן תְּשׁוּקוֹת טְמֵאוֹת שֶׁנִּקְרְאוֹת רֵאשׁ פְּתָנִים, שֶׁהַגּוֹף מוֹשֵׁף בָּהֶן וְלֹא הַרוּחַ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לב) וְרֵאשׁ פְּתָנִים אֲכֹר. וְכַתוּב עֲנִיבֵימוּ עַד שֶׁבֵּא אֲבָרְהָם הַחֲסִיד וְהַתַּחֲחִיל לְתַקֵּן עוֹלָם, וְנִכְנַס לְתוֹךְ הָאֲמוּנָה הַקְּדוֹשָׁה וְתִקַּן לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה בְּאוֹתָם רְקִיעִים עֲלִיּוֹנִים וּבְאוֹתָם רְקִיעִים תַּחְתּוֹנִים.

אוֹתָם הַתַּחְתּוֹנִים הֵם הַיְכָלוֹת לְאוֹתָם רְקִיעִים עֲלִיּוֹנִים לְהַאֲחִיז זֶה בְּזֶה וְלִהְיֶשֶׁר זֶה בְּזֶה, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ בְּאוֹתָם הַיְכָלוֹת שֶׁאֲמַרְנוּ. וְאֵךְ עַל גֵּב שֶׁבִּאֲרָנוּ שָׁם בְּתוֹךְ הַכֹּלֵל, כֵּאֵן יֵשׁ לָנוּ לְפָרֵט דְּבָרִים וְלִתְקַן אֶת הַיְחוד בְּרֵאוֹי, כְּדִי שֶׁלֹּא יִטְעוּ הַחֲבָרִים, וְיִלְכוּ כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה' וְצַדִּיקִים וְגו'.

עַל כָּלֵא, וְאַעִיל לָךְ בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, וְאַתְקִין לָךְ שִׁבְעָה חוֹפּוֹת בֵּיהּ, לְאַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּעֵנֶיךָ בְּנֵעִם עֲלָאָה, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (תהלים כז) לַחֲזוֹת בְּנֵעִם יי' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ. לַחֲזוֹת בְּנֵעִם יי' לְעִילָא. וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ לְתַתָּא. לַחֲזוֹת בְּנֵעִם יי', בְּאֵינוֹן שִׁבְעָה רְקִיעִין לְעִילָא, וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ בְּאֵינוֹן שִׁבְעָה רְקִיעִין דְלְתַתָּא, וְאַלִּין קִימִין אֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין.

וּבְכַלְהוֹ קָמַת בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן. אֵינוֹן שִׁבְעָה חוֹפּוֹת עֲלָאִין קְדִישִׁין, קִימִי עֲלֶיךָ לְעִילָא, לְאַתְעַטְרָא בְּהוּ. וְאֵינוֹן שִׁבְעָה תַתָּאִין, קָמַת בְּהוּ לְאַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּהוּ, וּבְכַלְהוֹ אֲשָׁלִים לָךְ מְאָרְךָ, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָלֵא.

עַד דְאַתְדַּחוּ רַגְלֶךָ, בְּתַר עֵיטָא דִּיהוּא הוּיָא בִישָׂא, וְאַתְתַּרְכַּת מִגִּנְתָּא דְעֵדֶן, וּגְרַמְתָּ מוֹתָא לָךְ, וּלְכָל עַלְמָא, בְּגִין דְשִׁבְקַת אֵלִין עֲדוּנִין דְלְעִילָא וְתַתָּא, וְאַתְמַשְׁכַּת בְּתַר אֵינוֹן כְּסוּפִין מְסֻאָבִין, דְאַקְרוּן (אייוב כ) רֵאשׁ פְּתָנִים, דְּגוּפָא מְשִׁיף בְּהוּ, וְלֹא רוּחָא. כְּמָה דְאַתָּ אָמַר, (דברים לב) וְרֵאשׁ פְּתָנִים אֲכֹר. וְכַתִּיב עֲנִיבֵימוּ עֲנִיבֵי רֵאשׁ. עַד דְאַתָּא אֲבָרְהָם חֲסִידָא, וְשִׂאֲרֵי לְאַתְקִנָא עַלְמָא, וְעָאֵל גּוּ מְהִימְנוּתָא קְדִישָׂא, וְאַתְקִין לְעִילָא וְתַתָּא, בְּאֵינוֹן רְקִיעִין עֲלָאִין, וּבְאֵינוֹן רְקִיעִין תַתָּאִין.

אֵינוֹן תַתָּאִין, הַיְכָלוֹן לְאֵינוֹן רְקִיעִין עֲלָאִין, לְאַתְאֲחַדָּא דָא בְדָא, וְלְאַתְקַשְׂרָא דָא בְדָא, כְּמָה דְאוּקִימְנָא בְּאֵינוֹן הַיְכָלוֹן דְקִאֲמַרְן. וְאֵף עַל גֵּב דְאוּקִימְנָא הָתָם גּוּ כְּלָלָא, הֵבָא אֵית לָן לְפָרְטָא מְלִין, וְלְאַתְקִנָא לְיַחודָא כְּדָקָא יָאוּת, בְּגִין דְלֹא יִטְעוּן חֲבָרְיָא, וְיַהֲכוּן בְּאַרְחַ מִישָׁר, כְּמָה דְכַתִּיב (הושע יד) כִּי יִשְׂרָיִם דְרַכִּי יי' וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם וְגו'.

בְּדַרְךָ יִשְׂרָאֵל, כְּפַתּוּב (הושע יד)

(היכל לבנת הספיר יסוד ועטרה)

היכלא קדמא. שירותא גו מהימנותא, והאי איהו שירותא לרזא דמהימנותא, ובדרגין דחזיו דמהימנותא. נביאי קשוט, הו חמאן מגו דא אספקלריא דאינה מאירה, ובגין דהאי איהו שירותא דמהימנותא, כתיב (הושע א) תחלת דבר יי' בהושע. דחמא מגו דרגא דא, דאיהו שירותא דכל דרגין לסלקא לעילא, וסופא דכל דרגין לנחתא לתתא.

ובגין דהושע חמא מגו שירותא דא, סופא דכל דרגין, אצטריד לנטלא האי אשת זנונים, בגין דישראל אתאחדון ואתמשכו מתמן לתתא, לגבי ההוא אתר דאקרי אשת זנונים, בגין דשבקו, ולא אתדבקו בהאי אשת חיל. וחמא מתמן כל אינון היכלין דאינון בסטרא מסאבא. (דאית ליה).

היכלין דמסאבא, פלהו מסאבין למאן דאתדבק בהון, ועל דא כתיב, קח לך אשת זנונים וגו'. וכי נביאה דקשוט אצטריד לדא. אלא, בגין דאסיר ליה לבר נש לאעלא באינון היכלין, בגין דלא יתמשף אבתרייהו, פגוונא דעבד נח, דכתיב, (בראשית ט) וישת מן היין וישפר ויתגל.

והושע דחיל לאסתכלא באינון היכלין דאסתאבו בהו ישראל ואתדבקו, דלא יתמשף אבתרייהו, פמה דכתיב בנח וישת מן היין וישפר ויתגל. עד דאמר ליה, קח לך אשת זנונים וילדי זנונים. וכתיב וילך ויקח את גמר בת דבלים. למנדע פמה דאתדבקו ואסתאבו, ושבקו רזא דמהימנותא, בגין אל נכר. ועל דא, חמא מגו היכלא דא, שירותא דכל דרגין.

היכל לבנת הספיר יסוד ועטרה) ההיכל הראשון - ראשית תוף האמונה, וזהו ראשית לסוד האמונה, ובדרגות של מראה האמונה. נביאי האמת היו רואים מתוף האספקלריה הזו שאינה מאירה, ומשום שזוהי ראשית האמונה, כתיב (שם א) תחלת דבר ה' בהושע. שראה מתוף דרגה זו, שהיא ראשית כל הדרגות לעלות למעלה, וסוף כל הדרגות לרדת למטה.

ומשום שהושע ראה מתוף הראשית הזאת, סוף כל הדרגות, הצטרף לטל את אשת הזנונים הזאת, משום שישראל נאחזו ונמשכו משם למטה לאותו מקום שנקרא אשת זנונים, משום שעזבו ולא נדבקו באשת חיל הזו, וראה משם כל אותם היכלות שהם בצד הטמאה (שיש לו).

היכלות הטמאה, כלם טמאים למי שנדבק בהם, ועל זה כתיב, קח לך אשת זנונים וגו'. וכי נביא אמת צריך את זה? אלא משום שאסור לו לאדם להכנס לאותם היכלות, כדי שלא ימשף אחריהם כמו שעשה נח, שכתוב (בראשית ט) וישת מן היין וישפר ויתגל.

והושע פחד להסתכל באותם היכלות שנטמאו בהם ישראל ונדבקו, שלא ימשף אחריהם, כמו שכתוב בנח, וישת מן היין וישפר ויתגל. עד שאמר לו, קח לך אשת זנונים וילדי זנונים. וכתיב וילך ויקח את גמר בת דבלים. לדעת פמה נדבקו ונטמאו ועזבו את סוד האמונה, בשביל אל נכר. ועל זה ראה מתוף ההיכל הזה, ראשית כל הדרגות.

ההיכל הזה ראשית של הכל

היכלא דא, שירותא דכלא, לסלקא בדרגין. האי היכלא, איהו מדורא

לעלות בדרגות. ההיכל הזה הוא מדור שעומד באור, להתעטר בדרגותיו, להסתכל באותן דרגות עליונות, שכתוב (שמות כד) ויראו את אלהי ישראל.

בהיכל הזה ממנה אחד שמש, טהריאל שמו, והוא עומד על פתח אותו ההיכל. וכל הנשמות שעולות, עומד הממנה הזה בפתח הזה, וכמה ממנים אחרים עמו, וכלם אש לזהטט ושרביטי אש בידיהם, וכלם בעלי עינים. הממנה הזה עומד בצד זה. אם זוכה הנשמה הזו להכנס, הממנה הזה פותח פתח והיא נכנסת.

ואם לא זוכה, אותו הממנה האחר שעומד בצד האחר מזמן, וכמה אלה ורכבות שומרי החקים עמו. דוחה אותה אותו הממנה האחר הקדוש, ולוקח אותה האחר הזה שבצד השמאה, ומכניס אותה לתוך אותם ההיכלות השמאים, וכל אותם שומרי החקים אוחזים אותה, עד שמורידים אותה לגיהנם, ונדונית שם שנים עשר חדשים. התקון של אותו הצד האחר, בית דין לדון בהם את הרשעים.

כמו כן אותו הממנה הקדוש שעומד על אותו פתח - כל אותן תפלות שבוקעות אורים ורקיעים להכנס לפני המלך, אם תפלת רבים הם - הוא פותח פתח ומכניס אותה התפלה, עד שנעשות כל תפלות העולם עטרה בראש צדיק חי העולמים, כמו שבארורה.

ואם תפלת יחיד היא - עולה עד שמגיעה לפתח ההיכל הזה, שהממנה הזה עומד בו. אם נאה היא התפלה להכנס לפני המלך הקדוש (פה), מיד פותח פתח ומכניס אותה. ואם לא נאה, הוא דוחה אותה החוצה, ויורדת

דקיימא בנהירו. לאתעטרא בדרגוי, לאסתפל לא באינון דרגין עלאין, דכתיב, (שמות כד) ויראו את אלהי ישראל.

בהאי היכלא, חד ממנא שמשא טהריאל"ל שמייה. ואיהו קיימא על פתחא דההוא היכלא, וכל נשמתין דסלקין, קיימא האי ממנא בהאי פתחא, וכמה ממנן אחרנין עמיה, פלהו אשא דמלהטא, ושרביטין דאשא בידיהו, וכלהו (דף רמ"ה ע"ב) מארי דעינין. האי ממנא קיימא בסטרא דא, אי זכאת האי נשמתא למיעל, האי ממנא פתח פתחא ועאלת.

ואי לא זכאת, ההוא ממנא אחרא דקיימא בסטרא אחרא, זמין, וכמה אלה ורכבן גרדיני נימוסין עמיה. דחי לה ההוא ממנא אחרא קדישא, ונקיט לה האי אחרא, די בסטרא דמסאבא, ואעיל לה גו אינון היכלי מסאבי. וכל אינון גרדיני נימוסין אחדי לה, עד דנחתה לה לגיהנם, ואתדנת תמן תריסר ירחי. תקונא דההוא סטרא אחרא, בי דינא לאתדנא בהו חייביא.

בגוונא דא, ההוא ממנא קדישא, דקיימא על ההוא פתחא, כל אינון צלותין, דבקעי אורין ורקיעין, למיעאל קמי מלכא, אי צלותא דסגיאין אינון, פתח פתחא, ואעיל ההוא צלותא עד דאתעבידו כל צלותין דעלמא, עטרא ברישא דצדיק חי עלמין, כמה דאוקמוהו.

ואי צלותא דיחיד, סלקא עד דמטי לפתחא דהיכלא דא, דהאי ממנא קיימא ביה. אי יאה ההיא צלותא, לאעלא קמי מלכא קדישא (יאות), מיד פתח פתחא, ואעיל לה. ואי לא יאה, דחי לה לבר, ונחתא ואתשטיא בעלמא,

לְשׁוּטט בְּעוֹלָם, וְעוֹמֵדָת בְּתוֹךְ הַרְקִיעַ הַתְּחַתּוֹן מֵאוֹתָם הַרְקִיעִים שְׁלֵמֻטָּה שְׁמִנְהִיגִים תוֹךְ הָעוֹלָם. וּבִאוֹתוֹ רְקִיעַ עוֹמֵד מִמֶּנָּה אֶחָד שְׁשֵׁמוֹ סְהִדִיא"ל, וּמִמֶּנָּה עַל הַרְקִיעַ הַזֶּה, וְנוֹטֵל אֶת כָּל אוֹתָן הַתְּפִלוֹת שְׁנִדְחוּ, שְׁנִקְרְאוֹת תְּפִלוֹת פְּסוּלוֹת, וְגוֹנֵז אוֹתָן, עַד שְׁנִדְוֵן (שש) אוֹתוֹ אֲדָם.

אִם שָׁב לְרִבּוֹנוֹ כְּרֵאוֹי וּמִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה זָכָה אַחֲרֵת - אוֹתָהּ תְּפִלָּה זָכָה כְּשֶׁעוֹלָה, נוֹטֵל אוֹתוֹ מִמֶּנָּה סְהִדִיא"ל אֶת הַתְּפִלָּה הַזֶּה, וּמַעֲלָה אוֹתָהּ לְמַעְלָה, עַד שְׁפּוֹגֵשֶׁת בְּאוֹתָהּ תְּפִלָּה זָכָה, וְעוֹלוֹת וּמִתְעַרְבוֹת כְּאֶחָד וְנִכְסוֹסֵת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. וְלְפָעֲמִים נִדְחִית אוֹתָהּ תְּפִלָּה, מִשּׁוֹם שְׁאוֹתוֹ אֲדָם נִמְשָׁף אַחֵר הַצַּד הָאֲחֵר, וְהוּא נִטְמָא בְּאוֹתוֹ צַד, וְנוֹטֵל אוֹתָהּ אוֹתוֹ מִמֶּנָּה שְׁבִאוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמֵא. וְאִז עוֹמֵד אוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר הַטְּמֵא, עוֹלָה וּמִזְכִּיר אֶת חֲטָאֵי אוֹתוֹ הָאֲדָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִסְטִין עֲלָיו לְמַעְלָה. וְלִכְּנֵן כָּל הַתְּפִלוֹת וְכָל הַנְּשֻׁמוֹת, כְּשֶׁעוֹלוֹת, כְּלֵן עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת לְפָנֵי הַהִיכָל הַזֶּה, וְהַמִּמְנֶה הַזֶּה עוֹמֵד עַל פֶּתַח הַהִיכָל הַזֶּה לְהַכְנִיס נְשֻׁמוֹת וְתְּפִלוֹת, אוֹ לְדוֹחֵן הַחוּצָה.

מַעַד לְפֶתַח הַזֶּה יֵשׁ פֶּתַח אַחֵר שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוֹתֵר לוֹ, וְנִפְתַּח שֶׁלֵּשׁ פְּעֻמִּים בְּיוֹם וְלֹא נִגְעַל, וְעוֹמֵד לְאוֹתָם בְּעֲלֵי תְּשׁוּבָה שְׁשׁוּפְכִים דְּמַעָּה בְּתְּפִלָּתָם לְפָנֵי רַבּוֹנָם. וְכָל הַשְּׁעָרִים וְהַפְּתָחִים נִגְעָלִים, עַד שְׁנִכְנָסִים בְּרִשׁוֹת, פֶּרֶט לְשְׁעָרִים הַלְלוּ שְׁנִקְרְאִים שְׁעָרֵי דְּמַעָּה. וּבְשֶׁהַתְּפִלָּה הַזֶּה שֶׁל הַדְּמַעָּה עוֹלָה לְמַעְלָה לְהַכְנִס בְּאוֹתָם הַשְּׁעָרִים, מִזְדַּמֵּן אוֹתוֹ אוֹפֵן

וְקִיִּמָּא גוֹ רְקִיעָא תַתְּאָה מֵאִינוֹן רְקִיעִין דְּלַתְתָּא, דְּמִדְבְּרֵי גוֹ עֲלָמָא, וּבְהָהוּא רְקִיעָא, קִיִּמָּא חַד מִמְּנָא דִּי שְׁמִיהַּ סְהִדִיא"ל, וּמִמְּנָא עַל הַאי רְקִיעָא. וְנוֹטֵל כָּל הַגִּי צְלוֹתִין דְּאִתְדַחֲוּן, דְּאִקְרוּן צְלוֹתֵי פְּסִילָאן וְגַנְיֵז לֹון, עַד דְּאִיתְדַן (נ"א דתב) הַהוּא בַר נֶשׁ.

אִי תַב לְגַבֵּי מֵאֲרִיָּה כְּדָקָא יְאוֹת, וְצִלֵּי צְלוֹתָא אַחֲרָא זְפָאָה, הַהִיא צְלוֹתָא זְפָאָה כַּד סִלְקָא, נוֹטֵל הַהוּא מִמְּנָא סְהִדִיא"ל הַאי צְלוֹתָא, וְסִלִּיק לָהּ לְעִילָא, עַד דְּאֶעְרַע בְּהָהִיא צְלוֹתָא זְפָאָה, וְסִלְקִין וְאִתְעַרְבוּן בְּתַדָּא, וְעֵאלִין קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא.

וְלִזְמַנִּין אִתְדַחֲוּא הַהִיא צְלוֹתָא, בְּגִין דְּהַהוּא בַר נֶשׁ אִתְמַשְׁךְ בְּתַר סְטָרָא אַחֲרָא, וְאִיהוּ אִסְתָּאב בְּהַהוּא סְטָרָא, וְנוֹטֵל לָהּ הַהוּא מִמְּנָא דִּי בְּהַהוּא סְטָרָא אַחֲרָא מְסַאבָּא. וְכִדִּין קִיִּמָּא הַהוּא סְטָרָא אַחֲרָא מְסַאבָּא. סִלִּיק וְאִדְפַר חוֹבוֹי דְּהַהוּא בַר נֶשׁ קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִסְטִי עֲלִיָּה לְעִילָא. וְעַל דָּא, כָּל צְלוֹתִין, וְכָל נְשֻׁמְתִין, כַּד סִלְקִין, כְּלַהוֹן סִלְקִין וְקִיִּמֵן קָמִי הִיכְלָא דָּא. וְהַאי מִמְּנָא קִיִּמָּא עַל פֶּתַח דְּהִיכְלָא דָּא, לְאֶעֱלָא נְשֻׁמְתִין וְצְלוֹתִין, אוֹ לְדַחֲוּא לֹון לְבַר.

לְעִירָא מְהַאי פֶּתַח, אִית פֶּתַח אַחֲרָא, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲתִיר לָהּ וְאִתְפַּתַּח תְּלַת זְמַנֵּי בְּיוֹמָא, וְלֹא אֲנַעִיל, וְקִיִּמָּא לְאִינוֹן מֵאֲרִיָּהוֹן דְּתִיּוּבְתָא, דִּי אוֹשְׁדִין דְּמַעָּה בְּצְלוֹתְהוֹן קָמִי מֵאֲרִיָּהוֹן. וְכָל תְּרַעִין וּפֶתַחִין נִנְעָלוּ, עַד דְּעִילֵי בְּרִשׁוֹתָא, בַּר תְּרַעִין אֵלִין, דְּאִקְרוּן שְׁעָרֵי דְּמַעָּה.

וְכַד הַאי צְלוֹתָא דְּדְמַעָּה סִלְקָא לְעִילָא, לְאֶעֱלָא בְּאִינוֹן תְּרַעִין, אֲזַדְמֵן הַהוּא אוֹפֵן דְּקִיִּמָּא עַל שֵׁית מְאָה חִינוּן רַבְרַבָּן,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֵץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

זהר השבת

פרשת בראשית
- שנה א' 1 -

על דיו שמירת שבת יתקיים מאמר רבי שמועון בן זרחאי
"אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים..."
שנאמר "והביאותים אל חר קדשיי" (שבת ק"ה ע"ב).

הוא אומר, ונבדאונגים אק נג לכתיה (הכנס ל... ת"ס)
ואקדוק, כוונתו ל... ת"ס. חכמתו כעבודתו סגור ומקיים,
הק נג... ת"ס. נכונים מאד נב. חכמתו כו נשאר.